

Ostrzeszów, dnia 2 marca 2022r.

FIN.310.1.2021

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

Burmistrz Miasta i Gminy Ostrzeszów, działając na podstawie art. 14j § 1 oraz art. 14c ustawy z dnia 29.08.1997 r. – Ordynacja podatkowa (t. j. Dz. U. z 2021 r. poz. 1540 z późn. zm.), po ponownym rozpoznaniu sprawy, stwierdza że stanowisko Wnioskodawcy przedstawione we wniosku z dnia 11 lutego 2021 r. (data wpływu do tutejszego urzędu: 16.02.2021 r.) o wydanie interpretacji indywidualnej przepisów prawa podatkowego dotyczące podatku od nieruchomości, w zakresie opodatkowania hali namiotowej,

jest prawidłowe.

Uzasadnienie

W dniu 16.02.2021 r. wpłynął do tutejszego urzędu wniosek Spółki (dalej jako Spółka lub Wnioskodawca) – o udzielenie pisemnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości.

We wniosku przedstawiono następujący stan faktyczny:

Na terenie zakładu Wnioskodawcy w Ostrzeszowie znajduje się hala namiotowa o wymiarach 20m x 20m x 4,5m. Konstrukcja obiektu składa się z powtarzalnych aluminiowych ram o rozpiętości osiowej 20m, wykonanych z profili zamkniętych prostokątnych, o wymiarach 230 x 110 x 3mm. Osiowy rozstaw ram wynosi 5,0 m. Ramy posiadają sztywne węzły z cynkowanych profili stalowych, skręcanych śrubami M16 kl. 5.8. Płatwie dachowe przymocowano do ram za pomocą połączeń haczykowatych. Rozstaw płatwi w rzucie wynosi około 2,70m. Od góry, na konstrukcji, rozpięty jest niepalny materiał poliestrowy powlekany pcw, o gramaturze 650 g/m², tworząc pokrycie dachu. Rygle dachowe nachylone są pod kątem 22°, przez co spadek połaci dachu to 40,4%. Z czterech boków obiektu, przestrzenie między słupami konstrukcyjnymi wypełniają płyty warstwowe ściennie o 60 mm grubości rdzenia izolacyjnego z pianki poliuretanowej, formujące pionowe przegrody. W jednej z przegród (ścian) umiejscowiono jednoskrzydłowe drzwi oraz segmentową podnoszoną bramę. Hala nie posiada posadzki ani innego rodzaju podłogi – jest posadowiona bezpośrednio na asfaltowym placu. Słupy konstrukcyjne hali zamocowane są do podłoża w postaci asfaltowego placu stalowymi szpilami d=25 mm, długości minimum 100 cm, za pośrednictwem systemowych blach stopowych. Prostokątna blacha podstawy każdego słupa jest przyspawana do jego trzonu i ustawiona w taki sposób, aby jej środek ciężkości pokrywał się ze środkiem ciężkości przekroju poprzecznego trzonu słupa. Każdy słup konstrukcyjny zakotwiony został w gruncie czterema szpilami przechodzącymi przez posadowioną na placu asfaltowym podstawę słupa i dalej w głąb gruntu. Miejsca, w których szpile umieszczone są

w gruncie, nie są stabilizowane, wzmocnione za pomocą betonu, żelbetu, cegły czy kamienia. Demontaż opisanego mocowania nie wymaga prowadzenia prac budowlanych i obiekt może zostać przeniesiony w inne miejsce, bez uszczerbku dla jego konstrukcji i funkcjonalności. Opisana konstrukcja aluminiowa, rozpięty na niej materiał poliestrowy oraz boczne płyty warstwowe tworzą obiekt posiadający dwuspadowy dach oraz pionowe przegrody budowlane. Usztywnienie obiektu zapewniają liniowe stężenia ściennie i dachowe. Halę wyposażono w instalację elektryczną. Obiekt pełni funkcje magazynowe.

W ewidencji środków trwałych Wnioskodawcy hala namiotowa widnieje pod nr inw. 806-368. Odnoszący się do przedmiotowej hali projekt budowlany nr 187/2015 z listopada 2015 r., z Dokumentacją techniczną przygotowaną przez Protan Elmar Sp. z o.o., został zatwierdzony przez Starostę Ostrzeszowskiego dnia 18 stycznia 2016 r.

W ewidencji gruntów i budynków scharakteryzowana hala ujęta jest jako budynek o identyfikatorze 301807_4.0001.1762/311_BUD, rodzaj według KTS – zbiorniki, silosy i budynki magazynowe, klasa według PKOB – zbiorniki, silosy i budynki magazynowe, funkcja główna – inny budynek magazynowy.

W związku z tak przedstawionym stanem faktycznym Spółka zwróciła się z prośbą o odpowiedź na pytanie:

Czy przedstawiona hala namiotowa podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości jako budynek z art. 1a ust. 1 pkt 1 upol w zw. z art. 3 pkt 1 uPb albo jako budowla z art. 1a ust. 1 pkt 2 upol w zw. z art. 3 pkt 1 i pkt 3 i pkt 9 uPb?

Według stanowiska Wnioskodawcy, przedstawiona hala namiotowa nie podlega opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości, ponieważ nie jest budynkiem z art. 1a ust. 1 pkt 1 upol w zw. z art. 3 pkt 1 uPb i nie jest budowlą z art. 1a ust. 1 pkt 2 upol w zw. z art. 3 pkt 1 i pkt 3 i pkt 9 uPb.

Ocena stanowiska Spółki

Uwzględniając przedstawiony we wniosku z 11 lutego 2021 r. stan faktyczny i prawny oraz przedstawioną w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 24 listopada 2021r, sygn. akt I SA/Po 579/21, ocenę prawną co do wykładni i zastosowania, w okolicznościach faktycznych przedmiotowej sprawy, art. 1a ust. 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (t. j. Dz. U. z 2019 r. poz. 1170 z późn. zm.; dalej jako u.p.o.l.), w zw. z art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (t. j. Dz. U. z 2021 r. poz. 2351 z późn. zm.; dalej jako p.b.) oraz art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. - Prawo geodezyjne i kartograficzne (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 1990 z późn. zm.; dalej jako p.g.k.), tutejszy organ podatkowy wyjaśnia, co następuje.

Stosownie do art. 2 ust. 1 pkt 2 i 3 u.p.o.l., opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają następujące nieruchomości lub obiekty budowlane:

- 2) budynki lub ich części,
- 3) budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Zgodnie z dyspozycją art. 3 ust. 1 u.p.o.l. podatnikami podatku od nieruchomości są osoby fizyczne, osoby prawne, jednostki organizacyjne, w tym spółki nieposiadające osobowości prawnej, będące:

- 1) właścicielami nieruchomości lub obiektów budowlanych, z zastrzeżeniem ust. 3;
- 2) posiadaczami samoistnymi nieruchomości lub obiektów budowlanych;
- 3) użytkownikami wieczystymi gruntów;
- 4) posiadaczami nieruchomości lub ich części albo obiektów budowlanych lub ich części, stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, jeżeli posiadanie:
 - a) wynika z umowy zawartej z właścicielem, Krajowym Ośrodkiem Wsparcia Rolnictwa lub z innego tytułu prawnego, z wyjątkiem posiadania przez osoby fizyczne lokali mieszkalnych niestanowiących odrębnych nieruchomości,
 - b) jest bez tytułu prawnego, z zastrzeżeniem ust. 2.

W myśl art. 1a ust. 1 pkt 1 i 2 u.p.o.l. budynek - to obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach. Z kolei budowla - to obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem.

Z uwagi na to, że ustawa podatkowa odwołuje się do Prawa budowlanego zasadne jest przywołanie odpowiednich jego uregulowań.

Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane, do której odsyła art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. w art. 3 pkt 1 definiuje obiekt budowlany jako budynek, budowlę bądź obiekt małej architektury, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych.

Stosownie do art. 3 pkt 2 i 3 p.b., przez budynek - należy rozumieć taki obiekt budowlany, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach.

Z kolei budowla to każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni jądrowych, elektrowni wiatrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową.

Tymczasowy obiekt budowlany to, w rozumieniu art. 3 pkt 5 p.b., obiekt budowlany przeznaczony do czasowego użytkowania w okresie krótszym od jego trwałości technicznej, przewidziany do przeniesienia w inne miejsce lub rozbiórki, a także obiekt budowlany niepołączony trwale z gruntem, jak: strzelnice, kioski uliczne, pawilony sprzedaży ulicznej i wystawowe, przekrycia namiotowe i powłoki pneumatyczne, urządzenia rozrywkowe, barakowozy, obiekty kontenerowe, przenośne wolno stojące maszty antenowe.

Przez obiekty małej architektury należy, w myśl art. 3 pkt 4 p.b. rozumieć niewielkie obiekty, a w szczególności:

- a) kultu religijnego, jak: kapliczki, krzyże przydrożne, figury,
- b) posągi, wodotryski i inne obiekty architektury ogrodowej,
- c) użytkowe służące rekreacji codziennej i utrzymaniu porządku, jak: piaskownice, huśtawki, drabinki, śmietniki.

Z uwagi na to, że budowlą jest obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, zasadne jest w pierwszej kolejności zweryfikowanie, czy dana hala namiotowa jest budynkiem. Stosownie do treści pierwszego z przywołanych przepisów budynkiem jest obiekt budowlany w rozumieniu przepisów Prawa budowlanego, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach. Zatem aby uznać dany obiekt budowlany za budynek, musi on być:

- 1) trwale związany z gruntem,
- 2) wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych,
- 3) posiadać fundamenty,
- 4) posiadać dach.

Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu sygn. akt I SA/Po 579/21 z dnia 24 listopada 2021 r. dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, w tym oceny przesłanki trwałego związania z gruntem obiektu budowlanego, kluczowe znaczenie ma stanowisko NSA zajęte w uzasadnieniu uchwały składu siedmiu sędziów z 29 września 2021 r., wydanej w sprawie o sygn. akt III FPS 1/21. W sentencji uchwały NSA stwierdził, że *"obiekt budowlany, będący budowlą w rozumieniu art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623 z późn. zm.) w związku z art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 63, poz. 613 z późn. zm.), może być dla celów opodatkowania podatkiem od nieruchomości uznany za budynek w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, jeżeli spełnia kryteria bycia budynkiem wymienione w tym przepisie, a jego wyróżniającą cechą jest powierzchnia użytkowa, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych."*

NSA zwrócił uwagę, że przy definiowaniu pojęcia "trwale związany z gruntem" w dotychczasowym orzecznictwie postrzegano je:

- 1) w ujęciu cywilistycznym (część składowa gruntu, por. rozważania w wyroku NSA z dnia 25 września 2019 r., sygn. akt II FSK 3286/17) bądź,

2) w ujęciu wypracowanym dotychczas w judykaturze w sprawach z zakresu prawa budowlanego (opieranie się czynnikom mogącym zniszczyć jego konstrukcję; sama tylko techniczna możliwość przeniesienia obiektu na inne miejsce nie ma zatem istotnego znaczenia, por.m.in. wyrok z dnia 17 stycznia 2020 r., sygn. art. II OSK 536/18).

Zdaniem NSA, specyfika wielu spraw związanych z koniecznością rozpoznania dla celów podatkowych budynku i budowli pokazuje, że żadne z tych ujęć nie do końca rozwiązuje problem kwalifikacji obiektów budowlanych do kategorii budynków. NSA zauważył, że próbą rozwikłania problemu były rozważania zawarte w uzasadnieniu wyroku NSA z dnia 6 kwietnia 2016 r., sygn. akt II FSK 630/15, w którym m.in. wyeksponowano tezę, że przez "trwale związanie" rozumieć należy połączenie, które powinno mieć charakter fizyczny, a nie prawny.

W ocenie NSA orzekającego w sprawie III FPS 1/21, wyjaśnieniu pojęcia "trwale związany z gruntem" służy powiązanie tej cechy budynku z drugą, jaką jest fundament. Fundament należy traktować jako część składową budynku w rozumieniu cywilistycznym. Podzielić też należy pogląd prezentowany w fachowym piśmiennictwie, że "fundament stanowi budowlany element konstrukcyjny przekazujący na podłoże gruntowe całość obciążeń budowli lub maszyn (w przypadku fundamentu pod maszyną lub urządzenie), wykonany z betonu, żelbetu, murowany z cegieł lub kamieni, rzadziej z drewna". W tym ostatnim przypadku mówi się o tzw. budowlach lekkich (por. R. Czarnota-Bojarski, J. Lewandowski, Fundamenty budowli lądowych - przykłady obliczeń, Warszawa 1978). Akcentuje się również to, że fundament winien być położony poniżej płaszczyzny gruntu, a jego wykonanie musi być związane z realizacją robót ziemnych. W związku z tym wyróżnia się fundamenty płytke i głębokie (por. B. Horszyńska, Wykonywanie fundamentów, Radom 2005, s. 18). W judykaturze z kolei akcentowało się, że *"fundament, przekazując na podłoże gruntowe całość obciążeń budowli, ma zapewniać trwałość konstrukcji, uniemożliwić jej przesunięcie czy zniszczenie przez działanie sił przyrody"* (por. wyrok NSA z dnia 16 grudnia 2009 r., sygn. akt II OSK 1958/09).

Wychodząc z tych założeń NSA uznał, że pojęcie "trwałego związania z gruntem" oznacza zarówno posiadanie przez budynek fundamentów, które są usytuowane poniżej poziomu terenu (wkopane w grunt), jak i trwałego (sztywnego, stabilnego, ciągłego, niezmiennego) powiązania obiektu z tymi fundamentami. Nie będzie trwale związany z gruntem taki obiekt budowlany, w którym dolna płaszczyzna postumentu (podbudowy) znajduje się na poziomie terenu, a jego przeniesienie lub rozebranie nie wiąże się z wykonaniem robót ziemnych. Odłączenie obiektu budowlanego od fundamentów, prowadząc do istotnej zmiany całości, a czasem również do uszkodzenia lub zniszczenia części budowlanej położonej ponad fundamentami, niweczy możliwość traktowania odłączanego fragmentu (bez fundamentu stanowiącego część składową obiektu budowlanego), jako budynek. W efekcie nie jest budynkiem tymczasowy obiekt budowlany (art. 3 pkt 5 p.b.), który nie jest trwale związany z gruntem albo jest przewidziany do przeniesienia. Może być budynkiem tymczasowy obiekt budowlany przeznaczony do rozbiórki, do czasu tej czynności.

W konkluzji rozważań NSA doszedł do wniosku, że brak którejkolwiek z opisanych cech budynku eliminuje możliwość kwalifikowania obiektu budowlanego do kategorii budynków. W konsekwencji taki obiekt budowlany, jeżeli został wymieniony wprost w katalogu

zawartym w art. 3 pkt 3 p.b. (bądź w innych przepisach tej ustawy, załączniku do niej albo w przepisach rangi ustawowej) należy zaliczyć do budowli.

Odnosząc powyższy pogląd do okoliczności faktycznych przedstawionych we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej, stwierdzić należy, że sporna hala namiotowa nie została przymocowana do gruntu przy pomocy fundamentu.

Z tych względów organ, po ponownym rozpoznaniu sprawy, podzielił ocenę wnioskodawcy oraz Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu, że wobec nie istnienia dwóch z czterech ustawowych cech, kwalifikujących obiekt budowlany jako budynek, opisana hala namiotowa nie może być kwalifikowana jako budynek, w celu jego opodatkowania podatkiem od nieruchomości.

Jak wskazał WSA w Poznaniu, powyższej oceny nie może zmienić fakt ujawnienia hali namiotowej jako budynku w ewidencji gruntów i budynków.

Dokonując oceny prawnej co do wykładni i zastosowania w okolicznościach faktycznych tej sprawy art. 21 ust. 1 p.g.k., WSA w Poznaniu wskazał, że w orzecznictwie sądów administracyjnych, wielokrotnie rozważano rolę ewidencji gruntów i budynków dla wymiaru podatków w kontekście brzmienia art. 21 ust. 1 p.g.k., zgodnie z którym podstawę planowania gospodarczego, planowania przestrzennego, wymiaru podatków i świadczeń, oznaczania nieruchomości w księgach wieczystych, statystyki publicznej, gospodarki nieruchomościami oraz ewidencji gospodarstw rolnych stanowią dane zawarte w ewidencji gruntów i budynków. Przy tym, w orzecznictwie tym dość powszechnie przyjmowany jest pogląd, w świetle którego - stosownie do przywołanej regulacji - organ podatkowy nie może samodzielnie, na przykład, dokonywać klasyfikacji funkcji nieruchomości, lecz powinien odwołać się do odpowiednich zapisów ewidencji gruntów i budynków. Wskazana reguła bezwzględnego związania danymi ewidencyjnymi, w pewnych - niejako wyjątkowych - przypadkach może zostać w ramach postępowania podatkowego podważona, nawet bez potrzeby uprzedniej zmiany samej ewidencji. Może to mieć miejsce w sytuacji, gdy oparcie się na danych ewidencyjnych pozostawałoby w sprzeczności z innymi bezwzględnie obowiązującymi regulacjami prawnymi (np. zawartymi w ustawie o księgach wieczystych i hipotece) lub też musiałoby się wiązać z pominięciem przepisów zawartych w ustawie podatkowej, mających wpływ na wymiar podatku. Uwzględniając kryterium mocy wiążącej ewidencji gruntów i budynków dla wymiaru podatku od nieruchomości, podatku rolnego lub podatku leśnego, tj. ustalenia elementów przedmiotowych i podmiotowych zobowiązania podatkowego, zawarte w niej informacje można podzielić na dwie kategorie. Pierwszą z nich tworzą dane bezwzględnie wiążące organ podatkowy (dopóki ewidencja nie zostanie zmieniona w przewidzianym prawem trybie administracyjnym, dane te nie mogą być przez organ w toku postępowania podatkowego samodzielnie korygowane). Drugą kategorię stanowią natomiast informacje o względnej mocy wiążącej, tj. takie, których zgodność z rzeczywistym stanem prawnym lub faktycznym może być przy wymiarze podatku weryfikowana przy zastosowaniu dopuszczalnych instrumentów procesowych, tj. na podstawie art. 180 § 1 w związku z art. 194 § 3 o.p. A zatem, dopóki ewidencja nie zostanie zmieniona w przewidzianym prawem trybie administracyjnym, dane te nie mogą być przez organ w toku postępowania podatkowego samodzielnie korygowane. Co do zasady

postępowanie podatkowe, czy też postępowanie przez sądem administracyjnym, nie stanowi drogi prawnej ustalenia, kwestionowania lub weryfikowania oznaczenia i powierzchni nieruchomości będących przedmiotem opodatkowania podatkiem od nieruchomości (wyrok NSA z dnia 20 lipca 2016 r., II FSK 1840/14, i powołane tam orzecznictwo; wyrok NSA z dnia 3 lipca 2018 r., II FSK 1635/16).

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu zwrócił uwagę, że jakkolwiek w postępowaniu podatkowym organy podatkowe nie mogą kwestionować zasadności dokonanej przez właściwy organ ewidencyjny klasyfikacji użytku nieruchomości, to wobec istotnych sprzeczności tych danych z ustalonym w postępowaniu podatkowym stanem faktycznym, organ podatkowy nie może bezkrytycznie powoływać się na zasadę związania danymi ewidencyjnymi, jeżeli może to prowadzić do wydania rozstrzygnięć, które w istotny sposób mogą naruszyć prawo. Mając na uwadze przywołane wyżej wyjątki od zasady związania danymi ewidencyjnymi, sformułowanymi w orzecznictwie sądów administracyjnych, Sąd przyjął, że taki wyjątek zachodzi w sytuacji, gdy oparcie się wyłącznie na danych ewidencyjnych uniemożliwia prawidłowe zastosowanie właściwych przepisów ustawy podatkowej (np. wyroki WSA w Poznaniu: z dnia 28 lutego 2018 r., I SA/Po 1176/17, z dnia 16 listopada 2017 r., I SA/Po 709/17).

W judykaturze wyrażono pogląd, który WSA w Poznaniu w składzie rozstrzygającym niniejszą sprawę w pełni podzielił, zgodnie z którym należy sprzeciwić się takiemu rozumieniu art. 21 ust. 1 p.g.k., które prowadziłoby do wydania przez organ podatkowy rozstrzygnięć na podstawie ewidencji gruntów niezgodnej ze stanem rzeczywistym a równocześnie z oczywistym pokrzywdzeniem podatnika.

Nie ma w przedmiotowej sprawie wątpliwości co do prawidłowości oceny wnioskodawcy, której organ interpretacyjny nie kwestionuje, że przedmiotowa hala namiotowa nie jest budowlą. W tym zakresie organ podziela stanowisko wnioskodawcy, że przedmiotowa hala namiotowa nie została wymieniona jako przykład budowli w art. 3 pkt 3 p.b., ani w innych przepisach tej ustawy i jej załączniku. Hala ta nie jest też przykładem urządzenia budowlanego, o którym mowa w art. 3 pkt 9 p.b. Zasadnie wnioskodawca podkreśla, że okoliczności faktyczne przedstawione we wniosku nie pozwalają na stwierdzenie, że hala namiotowa jest częścią innej, złożonej budowli. Hala namiotowa opisana we wniosku jest zatem tymczasowym obiektem budowlanym (art. 3 pkt 5 p.b.), nie podlegającym opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

W ocenie prawnej WSA w Poznaniu, którą organ podatkowy podziela, występujące w przedmiotowej sprawie wątpliwości interpretacyjne co do rozumienia pojęcia "trwale związany z gruntem" uzasadniają zastosowanie w sprawie art. 2a o.p. Zgodnie z tym przepisem, niedające się usunąć wątpliwości co do treści przepisów prawa podatkowego rozstrzyga się na korzyść podatnika. Naruszenie zawartej w tym przepisie zasady *in dubio pro tribulario* następuje wówczas, gdy wyniki wykładni doprowadziłyby do wyłonienia kilku hipotez interpretacyjnych, z których żadna nie byłaby przekonująca, a mimo to zostałyby wybrana opcja niekorzystna dla podatnika. Innymi słowy, naruszenie wspomnianej zasady to nieszanowanie w takich warunkach wyboru przez podatnika hipotezy interpretacyjnej (spośród kilku możliwych) najbardziej dla niego korzystnej (*szerzej: B. Brzeziński, O*

wątpliwościach wokół zasady rozstrzygania wątpliwości na korzyść podatnika, "Przegląd Podatkowy" 2015/4, s. 17 i n.).

W związku z powyższym stanowisko Spółki przedstawione we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej z 11.02.2021 r. jest prawidłowe.

Niniejsza interpretacja udzielana jest w oparciu o przepisy prawa podatkowego obowiązujące na dzień złożenia zapytania organowi podatkowemu i dotyczy stanu faktycznego przedstawionego we wniosku strony.

Pouczenie

Stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu, za pośrednictwem organu, którego działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania jest przedmiotem skargi (art. 54 § 1 ustawy z 30.08.2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz.U. z 2019 r. poz. 2325 ze zm. – dalej jako p.p.s.a.).

Skargę wnosi się w dwóch egzemplarzach (art. 47 § 1 p.p.s.a.) na adres urzędu obsługującego Burmistrza Miasta i Gminy Ostrzeszów, ul. Zamkowa 31, 63-500 Ostrzeszów, lub drogą elektroniczną na adres Elektronicznej Skrzynki Podawczej Urzędu Miasta i Gminy Ostrzeszów na platformie ePUAP (art. 54 § 1a p.p.s.a.), w terminie 30 dni od dnia doręczenia skarżącemu niniejszej interpretacji – tj. aktu, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 4a (art. 53 § 1 p.p.s.a.). W przypadku pism i załączników wnoszonych w formie dokumentu elektronicznego odpisów nie dołącza się (art. 47 § 3 p.p.s.a.).

Jednocześnie, zgodnie z art. 57a p.p.s.a. skarga na pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego wydaną w indywidualnej sprawie, opinię zabezpieczającą i odmowę wydania opinii zabezpieczającej może być oparta wyłącznie na zarzucie naruszenia przepisów postępowania, dopuszczeniu się błędu wykładni lub niewłaściwej oceny co do zastosowania przepisu prawa materialnego. Sąd administracyjny jest związany zarzutami skargi oraz powołaną podstawą prawną.

Otrzymują:

1. Adresat;
2. aa.

BURMISTRZ

Patryk Jędrowiak